

Bohumil Hrabal - Postřižiny

Bohumil Hrabal se narodil v Brně 28. března 1914, vyrostl v Nymburce, později se přestěhoval do Prahy. Absolvoval devatero řemesel a získal doktorát práv na Karově univerzitě v roce 1946. Zemřel po pádu z pátého patra nemocnice na Bulovce 3. února 1997. Pamatuji si jako dnes študáka Střední zemědělské technické školy v Jihlavě. Přelom 70. a 80. let, každý čtvrtek vycházely nové knížky. Škola začínala v 8.15 a cesta vedla naštěstí kolem knihkupectví v Komenského ulici. Dlouhá fronta byla před knihkupectvím vždy když čas od času vycházel Werich, Hailey. Hrabal...

Pro mě to znamenalo brzo vstávat, dlouho čekat, a skoro vždy pozdní příchod do první hodiny ve škole. Knihkupectví otvíralo v 8.00 a málokdy jsem byl první ve frontě. Dodnes nezapomenu na krásný pocit vítěze Olympijských her, když jsem byl poslední na kterého vyšly Ostře sledované vlaky. Však jich přišlo na prodejnu celých 6 výtisků.

Hrabala jsem tehdy četl, protože byl jiný, občas zakázaný a patřilo to ke koloritu rebelující mládeže. Myslím, že to byla škoda, stejně jako je škoda, že se dneska čte už mnohem méně. Ony totiž jeho knížky nejsou protikomunistickou literaturou jak jsme to tenkrát vnímali, my študáci. Jsou to knížky o lidech a o umění naslouchat a o umění vyprávět to co autor vyslechl u piva, ve sběrně starého papíru nebo na kladenské Poldovce.

Po pár letech jsem se vrátil ke krásnému textu, který poprvé vyšel roku 1976, a byl inspirován dětstvím Bohumila Hrabala, které prožíval v Nymburce, k Postřižinám. Nevlastní otec František v nymburském pivovaru dělal od roku 1919 správce. Postřižiny patří do vzpomínkové trilogie o spisovatelově dětství, která se souhrnně označuje Městečko u vody /Nymburk/, a kterou mimo Postřižin tvoří Krasosmutnění a Harlekýnovy milióny.

Budiž oslaven text, tak krásný, citlivý a všeobjímající:

„Pan Myclík, to byl řezník, řezník podle mého gusta. Poručil si mramorovanou třenou bábovku a bílou kávu, a rum si dal, teprve až byly jaterničky v kotli, řezník, který si přinesl všechno náčiní zabalené do utěrek, přinesl si sebou tři zástěry, jednu měl při porážení a paření a vyvrhávání, druhou si oblékl, když vysypal droby na vál, a třetí zástěru, když už skoro všechno bylo hotovo. Také mne naučil pan Myclík, abych si koupila jeden kotel do rezervy a ten kotel nechala jen na vaření jaternic a jelit a tlačenek a drobů a škvaření sádla, protože co se v hrnci vaří, tím natáhne, a zabíjačka, milostpaní, to je to samý, jako když kněz slouží mši, protože vždycky jde o krev a o maso.“

A zatímco jsme pekli buchtu do jaternic a jelit a zatímco jsme přivezli necky a do noci jsem vařila kroupy a na talíře připravovala dostatek soli a pepře a zázvoru a marjánky a dymiánu, prasátko už nedostalo v poledne žráta začínalo tušit vůni řeznické zástěry, i ostatní dobytek byl smutný a tichý, už se napřed chvěl jako listí osiky, stromy ostatní jsou v klidu, bouře je někde v Karpatech nebo Alpách, ale listí osiky se chvěje a třepotá, jako mé prase, které se zítra zabije.“

Přeji vám všem, abyste si našli krátkou chvíli, i v dnešní rychle tekoucí době, a abyste si stihli přečíst Hrabalovy Postřižiny, protože potom se vám bude dobře naslouchat tomu, co říká vaše okolí. A to bude fajn...